

TEKST KOJI VRAĆA A VJERU U SU...IVOT: Zašto volim Bosnu i Hercegovinu?

21/04/2015 14:57 by Administrator

Srbijanski portal Pescanik.net donosi fantastičan tekst koji vam prenosimo u cjelosti i bez ikakvih korekcija:

Bosnu volim prvenstveno zbog uporedog postojanja njenih različitih tradicija. Decenijama uoči posljednjeg krvavog rata, ljudi u Bosni i Hercegovini su najnormalnije živjeli zajedno. Trenutno stanje u Bosni i Hercegovini, gdje je celokupna ljudska situacija uslovljena etno-religijskom pripadnošću, je bolesno stanje.

Prošao sam Bosnu uzduž i popreko i uverio se da Bosna nije višjejezična sredina. U gradovima i selima ljudi govore istim jezikom, iako nas velika, proklete im dušo, uporno ubeđuje da govorimo različitim jezicima i da su razlike među nama nepomirljive. Pritom, veoma je diskutabilno da li je Bosna i Hercegovina višenacionalna sredina. Odrednice Srbin, Hrvat i Bošnjak se mogu, sa gotovo stoprocentnom izvesnošću, koristiti kao sinonimi za versku pripadnost, umesto reći pravoslavac, katolik i musliman na njegov jezika.

ISTORIJSKI OSVRT Tokom istorije, u Bosni je uporno opstajao višereligijski suživot, dok je u Srbiji preovladala jednoobraznost. U srednjevekovnoj Srbiji je zakon nalagao versku isključivost i netrpeljivost, jer vladajuća pravoslavna religija nije tolerisala postojanje drugih vera. U srednjevekovnoj Bosni su zajedno živjeli katolici, pravoslavci i bogumili. Dok su u Raškoj besneli verski progoni, Bosna je prihvatila ljude različitih vera. Dok je Stefan Nemanja proganjao na preetke, dobri Ban Kulin im je pružio utočište. Ko je od našeg naroda tražio slobodu, taj je išao u Bosnu. U Raškoj su vladali samodržavlje i verski progoni. Tokom svoje vladavine, muslimani su se ipak pokazali tolerantnijima od pravoslavaca. Iako su krajem srednjeg veka muslimani na ove prostore došli kao zavojevači, jedna je činjenica neosporna – dozvolili su da druge vere postoje i da pravoslavne bogomolje vekovima ostanu njihove. Otomanski sistem religijskog pluralizma definitivno predstavlja civilizacijski iskorak u odnosu na versku isključivost nemanjićke Srbije. Uprkos tome, Srbi su u XIX veku, od svog ustanka do sticanja državnosti, uništili gotovo sve države na području tadašnje kneževine Srbije. Tako su u Ujedinjenoj Kraljevini poražene 34 države, u Smederevu 24, a u Beogradu na desetine njih. Slično se ponovilo i tokom rata u Bosni. Bosna i Hercegovina je kolevka našeg zajedničkog jezika. Jezik srednjevekovne srpske države, koji poznajemo uglavnom preko vladarskih povelja i crkvenih spisa, prilično se razlikuje od današnjeg srpskog jezika. Jezik srednjevekovne Bosne i Huma, koji poznajemo preko natpisa sa stećaka, je prilično sličan jeziku kojim danas govorimo, i uglavnom razumljiv bez prevođenja. Ovo nimalo ne iznenađuje, uzme li se u obzir da je upravo hercegovački govor bečkim književnim dogovorom 1850. godine određen za zajednički književni jezik Srba i Hrvata (i drugih južnih Slovena), poznat kao srpsko-hrvatski jezik. Na hercegovskom govoru poštiva čitava reforma Vuka Karadžića, na temelju koje su nastali savremeni srpski, hrvatski, bosanski i crnogorski jezički standard. Bosna i Hercegovina je kolevka partizanskog otpora. Tokom drugog svetskog rata Bosna i Hercegovina je predstavljala središte otpora nacionalističkom ludilu i međuetničkom istrebljenju. Dok su u Srbiji i Hrvatskoj preovladale ekstremno nacionalističke snage, u Bosni su partizani uspešno vodili borbu protiv fašista i kvislinga, za ponovno ujedinjenje raskomadane domovine. Igman, Kozara, Neretva, Sutjeska, Jajce, Drvar, samo su neki od toponima koji podsećaju na upornu borbu naših naroda u Bosni i Hercegovini. Moćda je kobna greška partizana bila što su nakon oslobođenja uzeli Beograd, a ne višenacionalno Sarajevo za glavni grad SFR Jugoslavije.

RAT U BOSNI I HERCEGOVINI Nije tajna da je Srbija stvorila Republiku Srpsku, kada je 1992. godine poslala vojsku, specijalce i dobrovoljce, te nahućkala, naoružala i organizovala Srbe u Bosni i Hercegovini. Njihove oblasti jedne multikulturne države su vojskom zasednute, etnički očišćene i proglašene srpskom teritorijom. Tzv. Republika Srpska, ta čallosna tvorevina koja pokušava da bude srpskija od same Srbije, pokazatelj je naše nezrelosti za zajednički život, poštovanje bližnjega i prihvatanje različitosti. Ovo patološko stanje je urodilo stravičnim progonima i pokoljima naše inoverne braće, koje istorija pamti kao bosanski genocid. Tokom rata su na teritorijama pod srpskom kontrolom države sistematski uništavane. Frapantan primer je Banja Luka, u kojoj su sve gradske države (njih šestnaest) uništene uz sadejstvo gradskih vlasti, iako u gradu nije bilo izravnih ratnih dejstava. S druge strane, u Sarajevu, koje je godinama bilo pod srpskom opsadom, iako neke srpske crkve jesu uništene (neke usled samog srpskog granatiranja), one nisu sistematski

uništavane. U Bosni nije okončan rat, u Bosni je zamrznut sukob. Dovoljan je letimičan pogled na mešugentitetske granice Bosne i Hercegovine da bismo videli da je to samo zaleđena linija fronta u bratoubilačkom građanskom ratu. Rat u Bosni i Hercegovini nikada nije završen. Danas se vodi putem politike da bi sutra ponovo mogao oružano eskalirati. Bosni je potreban trajan, pravedan i održiv mir. Tzv. Dejtonski mir je suštinski nepravedan, jer je zacementirao rezultate etničkog čišćenja nesrpskog stanovništva Višegrada, Zvornika, Bijeljine, Prijedora, Foče, Srebrenice i mnogih drugih gradova Bosne i Hercegovine. Tragičnim spletom događaja, Srebrenica danas pripada Republici Srpskoj. Srbija mora jasno osuditi zasedanje teritorije istrebljenjem, da bi pokazala da je raskrstila sa ideologijom čišćenja teritorije, koja je predugo usmeravala njenu unutrašnju i vanjsku politiku. Srbija zaista nema razloga da podržava Republiku Srpsku, taj ostatak njene nesrećne politike 1990-ih. Srbija je pokušala da ubije Bosnu i Hercegovinu. Ubijaju čiji Bosnu, Srbija je ubijala i sebe, jer se ekstremizam iz Republike Srpske vraćao kao bumerang ubijajući građansku Srbiju. Nadam se da će Bosanci oprostiti našim potomcima. Tako će se nadam da naši potomci nikada neće oprostiti svojim precima. Neka nam drugi oprostite našu ludilo. Mi sami sebi nikada ne smemo oprostiti. Ubili smo deo svog naroda u Bosni.

CIVILIZACIJSKE PERSPEKTIVE Bosna i Hercegovina je otvorena mogućnost našeg zajedničkog života, pravoslavaca, katolika i muslimana istog jezika. Politička ideja Bosne i Hercegovine je naša elosua života naspram plemenske podeljenosti, verska trpeljivost naspram verske isključivosti. Mnogi građani Bosne i Hercegovine su dospeli u tužnu situaciju da pod uticajem hukačke propagande prezru svoju domovinu. Poznajem mnoge bosanske Srbe koji preziru Bosnu a obožavaju Srbiju. Oni grdno greše. Kao pripadnik srpskog naroda, kao Srbin iz Srbije, poručujem mojim sunarodnicima, Srbima iz Bosne: "Srbija nije naša majka, naša majka je Bosna. Nemojte prezirati zemlju naših otaca. U Bosni naš narod živio vekovima. U srednjem veku, kada Srbija nije ni postojala, naša samo vazalna kneževina Raška, naši preci su u kraljevini Bosni odolevali raznim moćnicima sa istoka i zapada. Bosna nikada nije bila u sastavu Srbije, i ukoliko ima pravde, nikada neće biti. Najmoćniji srpski srednjevekovni vladari, kao što su Stefan Nemanja i Dušan Silnik, nisu uspeali da uključe Bosnu u svoju državu. Vekovima kasnije, to nije pošlo za rukom ni Slobodanu Miloševiću. Srbija ni ne treba da teži da osvaja i pripaja Bosnu, već treba da bude sa njom u zajednici na ravnopravnim osnovama. Srbija od Bosne treba da nauči različitost. Za razliku od Srbije, Bosna ima dugu tradiciju multikulturalnosti. Koncept bosanstva poštiva našu različitost verskih tradicija i ima kapaciteta da integriše ljude različitih etno-religijskih tradicija koji dele isti geografski prostor. Koncept srpstva, naša žalost, nema taj kapacitet, jer poštiva na principu verske isključivosti. On je isključiv u svojoj biti, ne samo prema drugim narodima, već i prema sunarodnicima koji ne pripadaju pravoslavlju. Logičan ishod politike isključivosti je istrebljenje. Nije slučajno što je srpstvo definisao upravo episkop Njegoš u kontekstu istrebljenja domaćih muslimana (tzv. "žistraga poturica"). Ovaj koncept deluje dezintegrativno čak i po samu Srbiju, onemogućujući joj da postane država svih svojih građana, odnosno moderna politička nacija. Stoga neki kritičari predlažu redefinisane koncepta srpstva na principu integracije. Sarajevo često nazivaju balkanskim Jerusalimom, jer se u njegovom centru jedna do druge nalaze islamska, pravoslavna, katolička i jevrejska bogomolja. Beograd se, naša žalost, ne može pohvaliti takvim poštovanjem svojih različitih nasleđa: "beogradska sinagoga i džamija su skrivene i getoizirane, beogradski budistički hram, jedan od prvih u Evropi, odavno je zapušten i srušen. Pejzažom Beograda suvereno dominiraju isključivo pravoslavni hramovi. Beograd se uporno odriče sopstvene prošlosti: "od nekadašnjih dvestotinjak džamija u Beogradu, opstala je samo jedna, a i ona je spaljivana. Izgleda da naš grad još uvek nije dovoljno zreo da vidno istakne svoje različite tradicije. Da bi izrastao u istinsku metropolu, Beograd mora prihvatiti svoju različitost. Bosna je srce Balkana. Bosna i Hercegovina je geografsko, jezičko i etničko središte našeg naroda podeljenog religijom, dok su Hrvatska i Srbija zapadna i istočna periferija. Ukoliko se muslimani, katolici i pravoslavci našeg jezika odluče na suživot u Bosni i Hercegovini, to će se blagotvorno odraziti na sve susedne države. Zajednička Bosna i Hercegovina trenutno ne postoji. Varvari još od rata pokušavaju da raskomadaju Bosnu i Hercegovinu na zaleđene etno-religijske entitete, predstavljajući politiku aparthejda i segregacije kao nešto poželjno. Od polovine višereligijske države je napravljena verski isključiva paradržava Republika Srpska. U ostalim delovima je uspostavljena prevlast Bošnjaka ili Hrvata. Stvarnost je premanjila naša

BLUSRCU.BA - Stranica za sve banjalucane sirom svijeta!

<http://blusrcu.ba>

predviđanja sarajevskih nadrealista, uključujući izmišljanje novih jezika i podjelu dece po nacionalnoj osnovi u vrtićima i školama. Izlaz iz ovakvog stanja treba tražiti u ukidanju ratnih entiteta i okretanju oblasnim autonomijama, nevezanim za nacionalnu pripadnost. Želimo zajednička Bosna i Hercegovina, u kojima se školama učiti jedan jezik, jer se jedan jezik govori u narodu. Velika je stvar što Bosna i Hercegovina još uvijek postoji. Kao jedina višenacionalna država na Balkanu, ona je trn u oku svim nacionalistima, posebno nakon raspada naše zajedničke države SFRJ. Neuspjehom Jugoslavije pali smo jedan veliki ispit iz suživota. Za zajednički život nam je preostala još samo Bosna i Hercegovina. Bosna nam je jedina nada! Autor: Damjan Pavlica

Izvor vijesti: novi.ba